

Lov, og navnlig talte han om Alderdomsforsørgelse i en noget anden Form og da i en saadan Form, at Vedkommende ikke blev afflaaren fra at benytte Kapitalen i det Mindste før i det sidste Dieblit, før det Dieblit, da hans Alderdomsforsørgelse skulde begynde, idet jeg tror, det ærede Medlem erkjendte, at det var en Feil, at man absolut bandt Midlerne, saa at Vedkommende ikke kunde faae Raadighed over dem i andre Retninger, men strax skulde sige, jeg vil have en Alderdomsforsørgelse og nærmere bestemme, hvad Tid den skulde blive virksom. Der er i den danske Arbejderbank's Lov indført en Institution, som gaar bestemt i den Retning, som det ærede Medlem anser for ønskelig, hvor nemlig den Vedkommende kan indstykke en Sum, faae en Del Renter og Præmier tillagt og være raadig over Kapitalen lige indtil det Dieblit, da han erklærer, om han vil have en Alderdomsforsørgelse. Altsaa, Vedkommende begynder i en Alder af mellem 20—30 Aar at gjøre Indskud og vedbliver dermed til sit 60 Aar, og naar han naaer det Tidspunkt, kan han under Betingelser, som jeg ikke her skal opregne, erklære: Nu tager jeg min Kapital bort; han kan til den Tid sige: Jeg tager mine Penge ud. Hvis han dør forinden, faar hans Familie Kapitalen tilbage, maatte ikke Præmier eller Renter uden i visse Tilfælde, men Kapitalen er bevaret; hans Uraadighed over den indtræder først i det Dieblit, da han siger: Nu skal min Alderdomsforsørgelse være aktiv. Saa tager Anstalten Kapitalen og yder ham livsvarigt 10 pCt. aarlig, hvis han er 60 Aar, ellers forholdsvis efter hans Alder. Jeg tror at vide, at vedkommende Labeller ere udarbejdede efter nøie Beregning med Assistance af Mænd, der have fagmæssig Dygtighed i den Retning. Jeg skal naturligvis ikke nærmere fordybe mig i denne Sag, jeg har blot villet henlede Opmærksomheden paa, at man har en Institution, som bestemt virker i den Retning, og det er blevet mig sagt af paalidelige Folk, at denne Form netop har vundet meget Anklang blandt Interessenterne. Denne Institution er i øvrigt ikke meget gammel, jeg tror kun, den har virket nogle faa Aar. Endelig vil jeg tillade mig en lille Bemærkning i Anledning af en Udtalelse af det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hindenburg). Det ærede Medlem udtalte gjentagne Gange, at han var villig til at stemme for Sagens Overgang til 2den Behandling, og han satte dette i Forbindelse med, at han tilbøielig tiltraadte § 3. Jeg finder deraf Anledning til at sige — jeg agter i øvrigt ikke at yttre mig i Anledning, af det ærede Medlems Foredrag — at jeg for min Person ikke har tænkt at stemme imod Sagens Overgang til 2den Behandling, og jeg har heller ikke hørt noget andet Medlem her i Salen udtale noget Saadant. Det forekommer mig ogsaa, at, da det er oplyst, at Forslaget har foreligget i Fattigudvalget og altsaa endnu foreligger der, saa har det, at man hen-

vise Forslaget dertil, i Grunden kun formel Betydning. Jeg tvivler altsaa paa, at Noget kan tænkt paa at stemme imod Sagens Overgang til 2den Behandling, og jeg vil i ethvert Tilfælde anbefale, at man stemmer derfor og for det Forslag, som jeg formoder naturlig maa komme frem, nemlig at henvise Lovforslaget til Fattigudvalget, hvilket jeg maa anse for den rette Behandlingsmaade.

Nimestad: Jeg begjærte Ordet forleden Aften under det Foredrag, vi hørte af det ærede Medlem for Københavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg). Siden den Tid er imidlertid flere af de Betragtninger, som det ærede Medlem da fremkom med, bleve imødegaaede af forskellige ærede Talere, navnlig af det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Fenger) paa en, som jeg tror Alle ville erkjende, særdeles tilfredsstillende Maade. Der er derfor for mig kun Tidet tilbage at udtale mig om, men der er dog nogle Betragtninger, som jeg ikke ganske kan lade uomtalt. Først og fremmest gaar jeg over til at fremsætte mine Bemærkninger derom, maa jeg tillade mig, ganske imod det Tilfælde, som jeg ellers er i, at maatte værge mig imod forskellige personlige Angreb, som flere ærede Medlemmer have gjort paa mig. Det ærede Medlem, som er Ordspører for Forslagsstillerne, fremkom forleden Aften med en Henstilling til mig, som blandt andet gik ud paa, at jeg og Folk som jeg skulde være de Sidste til at tale om Lediggang. Jeg maa sige, at jeg ikke forstod denne Henvendelse, men jeg antog, at det kun var Noget, som var Frukten af den særdeles irriterede Stemning, hvori det ærede Medlem talte den Aften, og jeg tog derfor ikke videre Hensyn dertil; men det ærede Medlem har nu idag efter flere Dages Forløb gjentaaget denne Bemærkning og givet den speciel Adresse til mig, idet han sagde, at jeg skulde være den Sidste til at tale om Lediggang. Jeg tilstaar, at jeg endnu bestandig ikke forstaar, hvad det ærede Medlem sigter til; men den Sigte, der aabenbart ligger i disse Ord, kan jeg forsiikre det ærede Medlem om, at jeg tager mig overmaade let. Jeg finder den meget upassende fra det ærede Medlems Side, men den gjør intet Indtryk paa mig. For øvrigt skal jeg kun til det ærede Medlem sige, at han jo idag forklarede sine Ytringer om den frie Konkurrences Indflydelse paa og Sammenhæng med denne Sag derhen, at han meente den moderne Stats Indflydelse paa Arbejderens Stilling i Sammenligning med Middeldalderens Forhold. Nu er det for det Første ganske aabenbart, at den frie Konkurrence og den moderne Stat paa ingen Maade falder sammen, men paa den anden Side er det ikke mindre vist, at det er en stor Vildfarelse, naar det ærede Medlem tror, at Arbejderens Stilling nu skulde være enten absolut eller forholdsvis slettere, end den